

הליכוד, קר בקרה

עדיין מזועזעת עד עימקי נישמתי. מהי השוואה שעשה עור וייצמן בין הליכוד לבין קוקה-קולה. כי קוקה-קולה זו טוב. ד"ר פפר קינני, רמת-השרון

חזרה לחיק הדת

העובדה כי בפעם הראשונה מאז הוקמה מדינת ישראל עומד בראשה אדם ירא-שמים, שאינו שוכח לברך את השם, מכבד את קודשי האומה היהודית וחובש כיפה כשהוא אק להדר פני רבנים וגדולים בתורה, היא רק לכבוד למדינת-ישראל. אילו היו דויד בן-גוריון, לוי אשכול או להבדיל יצחק רבין גוהגים כך, ייתכן שהדבר היה מעלה את קרנם בעיני האומה. אין אדם הייב להיות דתי כדי לכבד

העיופות מדברת

עייפתי, עייפתי מדיברייכם. הניחו לי לחשוב ולהחליט בעצמי. לפני ה-17 במאי שנה זאת, ביקשתם ממני בכל לשון של בקשה לבצע שינוי בשילטון, להוריד ממנו את מנהיגי הפרולטריון המזוייפים שהרקב אחו בהם. שמעתי לדיברייכם, ושיניתיו. מדוע עכשיו מלקים אתם אותי בשוטים ובעקרבים ומוכיחים אותי כמה טיפש אני, כמה טעיתי? הרי אתם, רבותי העיתונאים, שטפתם את מוחי וביקשתם זאת ממני. מה השבתם? אשאלה את ר"ק"ה לשל"טון? קיוותם אולי שאתן לשלי להרכיב את הממשלה הבאה? הייתם צריכים להבין שאם שינוי אתם רוצים, הרי השינוי יהיה עליית הליכוד.

ומה רע בכך? אין לשפוט אדם או גוף על מעשים שלא עשה. הרי הליכוד עדיין לא החל לשלוט וכבר פסלתם אותו, רבותי המבינים. לפי דיברייכם, העם טיפש. אבל אין מה לעשות, הוא העם שלנו. הוא אולי לא אינטלקטואלי כמוכם, אינו מבין גדול בכלכלה ובמדיניות, אבל הוא עם ישראל. ביקשתם ממנו שינוי, והוא שינה. ביקשתם החלטה גורלית, והוא החליט. לכן, עיזבוהו. אם עיתונאים אתם, עיסקו בעיתונות, הבניו לנו חדשות, אך הפסיקו להתנשא מעלינו בדיברייכם.

דן וידור, פאריס

הקיבוץ משיב מילחמה

השילטון החדש במדינת ישראל חושף, לאט אבל בטוח, את יחסו וכונותיו כלפי התנועה הקיבוצית. לאט לאט, בהתבטארות של מנהיגי, במודעה בעיתון, בשיבירי-מילים, מהגלה הקו ומתגלה הדרך. מי התגובה הפושרת של התנועה הקיבוצית, מתקבל הרושם שהקיבוצניקים לא תופשים כלל לאן מובילה הדרך הזו.

באחרונה שמעתי חבר בקיבוץ שאמר: 'עד שלא יילכו פה אנשים עם טאלי שעליו האות ק, הם לא יתעוררו'. אני לא יודע אם זו הגומה או לא. אבל אין ספק שהתעמולה הזו נושאת אופי של ציד-מכשפות קלאסי, שפונה אל החור שיש בהשכלה של כל אדם שלישי בארץ הזו לגבי כל מה שקשור לתנועה הקיבוצית, חור שאותו ממלאים תועמליי-הליכוד ב' שקרים, שרק מוח חולני יכול היה להגותם.

שימחה ארליך מרשה לעצמו לספר לנו, בכלי-התיקשורת, שהקיבוצים משלמים מיליארד (1) לירות פחות מהסכום שהיה עליהם לשלם למעשה, כשיודעים שהאמת היא שבאותה שנה שבה ערך ארליך את הבדיקה, היו ריווחי הקיבוצים רק 650 מיליון לירות (לפני מס). אפשר להבין מה חרשב מר ארליך על האינטליגנציה של אזרחי ישראל. וזה רק דוגמה לשיטת התעמולה הארסית האנטי-קיבוצית, המגבירה על הגישות האפלים ביותר של חסרי הקיבוצית להשיב מילחמה בערה.

הרצל צריק, קיבוץ צאלים

הסיגנון החדש

הופעתו של מנחם בגין בטלוויזיה, בעת הצגת ממשלתו החדשה, היא היא הסיגנון החדש שכולם כלי-כך מדברים עליו.

זו היתה הופעה מרתקת של רביאמן בתחום הדמוגוגיה, אדם הקונה את האהדת מאוזניו (שהוא מגיה שהם מטומטמים) בעזרת בדיחות וזלזול, מישחקילשון, גזיר פות בסניגון אבהי ליריביו הפוליטיים, ושאר התחכמויות.

אין ספק שהוא הרבה יותר מרתק ומי שעשע משרי המערך ומראשי-הממשלה הי קודם, אבל את הפופולריות שלו הוא משיג באמצעים זולים של דמגוגיה מתוחזרת. כמות בתחום זה, כל הכבוד למנחם בגין.

דני תמיר, גיבעתיים

סוף-סוף שמענו דברים כנים ואמיתיים מפיו של חבר-הכנסת אמנון לין. בפעם הראשונה הוא אמר את מה שלא העז לומר כשהיה באופוזיציה. הוא הודה בפירוש, לעיני כל עם ישראל: "אני שונא ערבים".

אכן, במה יפה מצא לו אמנון לין להביע מעליה את הירווריליבו הכמוסים, שכביכול לא היו ידועים עד היום בציבור. אולי זהו הסיגנון החדש, אולי לכך מתכוונים ראשי הליכוד כשהם אמורים לנו "תחת שילטוננו הדברים יהיו ברורים..." נועם ריון, תל-אביב

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 מען מברקי: "עולמפרם", מורפס ב, הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גדופות: "צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אורי אבנרי • עורך תכנית: יוסי שנין • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מח' המויעות: רפי זכרוני • המו"ד: העולם הזה בע"מ.

ובכן, אני מצהיר בזה בהרצדק כי המדיניות של מדור, ממכש הדפוס' היא לאזכר כל ספר היוצא לאור בעברית ולמסור עליו מידע לקוראים, וזאת במהירות האפשרית. וזה כולל ספרים שזלם הרע גרם להם להתכתב עלידי הח"מ.

"אני מצהיר בזה בהרצדק, כי סיפרו של מרמרי לא הוצא מעולם מכלל זה. חודש מאי, ובאותו שבע שהגיע לידי כתבי עליו את סקירתו ומסרתיה לעורך המדור הסיפורתי ב'ידעות אחרונות. "אני מצהיר כנ"ל, כי במידה שהחומר שאני כותב רב מן המקום המוקצב לו בעיתון, אין אני המחליט מה לדחות ול' כמה זמן, אינני משפיע על החלטה זו ואינני מתערב בה, אלא היא מסורה כל-כולה בידי עורך המדור יוסי טהווי.

"אמבב"צ (אם לקצר), כי הקטע הדין בספירי שירי שטות, שמרמרי מצלמו ומ' צטטו במדורו כדי להוכיח שאני דואג לעצמי יותר משאני דואג לו. (דבר שמרמרי, עליפי טיבועו, היה צריך לקבל ב'הבנה עמוקה) — מוכיח, במיקרה, את הניכור. הוא היה מונח בדפוס שישה שבועות, ובכל התקופה הזו לא עלה על דעתי לדרוש או לרמוז לקדם פירסומו.

"אמבב"צ כי לא הייתי צד בתביעה לצ'רמניעה שמרמרי וחבריו הגישו נגד הספר ליקור ראש, מפני שהם, יוצרי נ"קויראש, המחברים פארודיות על כל דבר בעולם, לא יכלו לסבול פארודיה על עצמם. אני קובע, שוב בהרצדק, שמרמרי מטעה שוב את הקוראים באמרו כי בק' ששם נענתה והוצא צ'רמניעה נגד הפ' צת הספר. צ'רמניעה כזה לא הוצא, אלא בית-המישפט קבע שאם תודפס מהדורה חדשה יהיו המו"לים הייבים בשינוי עטי' פה ותורלא.

"אמבב"צ כי הנקמנות שמרמרי מת' עקש לייחס לי בעקבות אותה פרשה לא היתה ולא נבראה, ובמיקרה, ובמיקרה יש לי הוכחה מפורשת לכך: אחריה היה לי הכבוד והועג להימנות עם חברי-השופ'טים של פרסי רשות-השידור, ואני הייתי האיש שתבע להעניק פרס ראשון לתוכני גית נ'קויראש, ואף התווכחתי על כך עם שופטים שחשבו כי יש לחלק את הפרס עם תוכנית אחרת.

"אמבב"צ כי על אף, הרוח האבהית וה'סלהנית' שמרמרי מצא אצלי (נקודת הי' אור היחידה ב'דמותי המושחתת) אני יודע לכתוב בצורה הרבה יותר ארסית, אבל החיים לימדו אותי לנהוג סבלנות וסוב'לנות גם במי שאינו ראוי להן.

"לבסוף אני מצהיר בזה בהרצדק כי כל דברי אמת, וזאת בודעי כי הצרה זו דינה כדון עדות בשבועה והעונש על עדות שקר הוא שבע שנות מאסר. מרמרי רשאי להמתין (בחוסר-סבלנות אך בביט' חון) להופעת הסקירה על סיפרו, ואילו אני ממתין (בסבלנות רבה אך בחוסר-ביטחון) להתגלגלות של מרמרי. אך גם אם לא תבוא — אני לזכותה זה לא אחי-זר. יש גבול."

אורי סלע ולנו לא נותר אלא לקוות שזהו סיו' מה של הפרשה.

אני עושה זאת גם באנת-יאוש, מפני שהניסיון מלמד שאי-אפשר לשכנע ברני שים כמרמרי בעזרת העובדות, מפני שה' כוונות המרשעות של הזולת ידועות להם היסבתי-טב. זהו מיקרה שהטיפול בו קשה במיוחד. לכן אנסה הצהרה בשבועה, כי ידועה ברורה שלשום דבר פחות מזה אין סיכוי מראש אצל מרמרי.

קיא קי

ראשי-עיריית רחובות, שמואל רכטמן, עמד במרכזו של חקירה עיתונ'ית שערך כתב העולם הזה יגאל לביב, ואשר מימאיה פורסמו בשלושת הגיליו'נות האחרונים (העולם הזה 2077—2075). רכטמן, שהוא כיום ח"כ מטעם הליכוד בכנסת השישית, היה המועמד מיספר 2 ברשימת הליכוד בבחירות להסתדרות. היה זה רק טיבועי שנמצאו טוענים כי רכטמן ומועד הבחירות בין פירסום החקירה על היתה מיקרית.

אנו מעולם לא טענו את ההיפך. כאשר אדם מעמיד את עצמו לבחירה ומציג את עצמו במוקד זרקורי ההתעניינות הציבורית, הוא חייב להיות מוכן גם לחשיפה ביקורתית. נמיה לי ששמואל רכטמן הבין נקודה זו. דווקא לו לא היו טענות בנושא עיתוני הפירסום. יתירה מזאת: ביום השישי הי' אחרון הופעת יגאל לביב, כאשר זרפרי חים גדול הגיע לביתו. הפתעתו היתה גדולה עוד יותר כאשר קרא את שם השולח: שמואל רכטמן, ראשי-עיריית רחובות.

ייתכן שרכטמן מצא לנכון להודות, כי צורה זו, על שניתנה לו האפשרות לה' שייב, מעל דפי העולם הזה, את השולח שלו האשמות שהועלו נגדו (העולם הזה 2077). אם אכן זו היתה כוונתו, הרי התודה היא מיותרת. שכן זכות זו שמר אלוכל אדם, יהיה אי-ש'ציבור או אורת אלמוני, שמוצא את עצמו נפגע מפירסום בהעולם הזה.

הענקת זכות-התגובה היא חובתו היסודית של עיתון, אין היא פריבילגיה מיוחדת ואין מגיעה לנו כל תודה על הענקת זכות כזו. יגאל לביב, בכל אופן, מודה על הפרחים.

■ ■ ■

אני יודע אם אתה עוקב אחר ה' מאבק הסיפורתי המתנהל מזה מיספר שבועות מעל דפי העולם הזה. בין חנוך מרמרי במדורו מצד אחד, לבין אורי סלע, מי שהיה בשעתו העורך הגראפי של העו'רם הזה ובין שאר עוסקיו כיום הוא עו'ר סק גם בעריכת המדור, "ממכש הדפוס" ב'ידעות אחרונות.

מאחר שבשבוע שעבר הסתער מרמרי במדורו על סלע, ביקש סלע את הזכות להשיב לו.

כתב אורי סלע:

"בשארית כוחותי ותוך ביזבוז הזמן הי' יקר ושל הקוראים, אני ניגש להמ' שיק (ואולי לסיים?) את הוויכוח המיו'תר עם חנוך מרמרי בעניין הכתיבה/האי'כתיבה על סיפרו במדור, ממכש הדפוס' ב'ידעות אחרונות. עניין שהוא חוור לחטט בו (ובי' בהעולם הזה 2077).

בנין ליד הכותל שילוב הדת והמדינה

את הדת. והעובדה שמנחם בגין לא שכח כי הוא יהודי מהרגע שבו נבחר כראשי-הממשלה ודאג להבליט זאת בכל הזדמנות, יש בה כדי לתרום לשילוב הדת והמדינה ולהזוהר עם ישראל לחיק התוריה. כן יהיה רצון. אברהם זהבי, אשקלון

עסקים בצמרת

ראשית הנני לאחל לאריק שרון הצלחה מירבית בתפקידו החדש כשר-החקלאות. אך יחד עם זה יורשה לי להציע לאריק לפעול כעור וייצמן, וייצמן פנה ליועץ המישפטי-למשלה, והסכים לקבל כל הח'לטה של מר בקשר להמשיך עסקיו הפרטיים. מאחר שעור ידע שלא ייתכן לנצל את תפקידו הרם לעסקיו הפרטיים, כך נהג.

לא מן הנמנע שמר שרון יפעל באותה דרך, שלבשה תשפר את תדמיתו בעיני הציבור. מאחר שיקשה להבין כיצד אריק ישרת את העם כשר-חקלאות, ויחד עם זה ינהל חוזה חקלאית משלו.

יוסי צרפתי, גיבעתיים בזמנו קראתי פירסומים, המסבירים מבי' הינה חוקית מדוע אבא אבן חייב במס על הכנסותיו מחו"ל. אני מתפלל שאף אחד לא העלה את הנושא לכותרות, ורק מצמצמים את הטיפול בנוגע למטבע זה, וכמובן מנסים, "למרוח" גם כאן.

עיתונכם, שהיה החלוצ הרבה שנים בי' העלאת נושאי השחיתות לכותרות, צריך למצוא עניין לפעול ולטפל בנושא חובות מס-ההכנסה של אבא אבן. אחרי הכל, מדובר כאן במיליוני לירות, וזה מעפר לצד הציבורי-מקסי שבפרשה.

י. שחורי, חיפה

בהמות בתלם

מאמרו של אורי אבנרי, "שרתי לך ארצי" (העולם הזה 2076) מכיל שקר גס אחד, ודבר פשוט אחד, שמלרות שאורי (המשך בעמוד 8)